

„A mai világban létfontosságú, hogy időnként tudjunk egymáshoz emberi szóval szólni és egymásra mosolyogni. Az Erdély Magyar Irodalmáért Alapítvány díjai is segítenek emberivé tenni magunk körül a világot”- fogalmazott az október 15-én, szombaton megtartott díjkiosztó ünnepség moderátora, **Pomogáts Béla** irodalomtörténész. A neves irodalmi személyiség ennek a gondolatnak a jegyében üdvözölte az est kitüntetettjeit és mindazokat, akik jelenlétükkel megtisztelték az irodalmi ünnepet, amelynek ezúttal is a polgármesteri hivatal Szent István terme adott otthont.

Harmadik fogadott fiaként mutatta be és az első találkozás alkalmával már „önként és dalolva vállalt apasága” történetéről is mesélt humoros-komoly laudációjában **Fekete Vince** költő, aki az első kötetes és ennek apropóján EMIA Debüt-díjjal jutalmazott ifjú tehetséget, a csíkszeredai

Potozky

m

Lászlót

éltatta. A hangulatos és jófajta humorral átszőtt atyai biztatást Potozky a Szilágyi Istvánnak dedikált Tájéktáj nélkül című írása rövid részletének felolvasásával „hálálta” meg. (Az írás teljes szövege és Potozky más írásai

[ide kattintva](#)

olvashatók).

Az EMIA - hagyományaihoz híven az Alapítvány kuratóriuma idén is díjjal ismerte el a hetvenedik életévükben járó neves erdélyi magyar tollforgatók kivételes és sokoldalú munkásságát. Elsőként Egy kényszerpálya szabadsága címmel **Zsidó Ferenc** író méltatta az EMIA-díjjal kitüntetett 70 esztendő

Cseke Gábor

költő, író, újságíró alkotói pályáját.

„Cseke Gábor megharcolta harcait (...) és irodalmi munkássága csak annyira ellentmondásos, amennyire az a kor volt, amelyben alkotott”- fogalmazott Zsidó, aki minden pátoz nélkül szolt Cseke többnyire „kényszerhelyzetben és kényszerpályán” született írásairól. Azokról az alkotásokról, amelyek az eltelt 43 év alatt szerzőjüknek a „menekülés, menedék és megérkezés” hármasságát és az ezekből fakadó alkotói (kényszer) szabadságot nyújtották: „menekülnék a lángtól // de nem lehet de nem szabad / ég veled világ itt marad / ami megéghetetlen // belőlem néhány látomás / vakvágány vasútállomás / egy rozsdás drótkeretben” - Cseke Gábor Vasjátó című versével mondott köszönetet.

„Adjon erőt legerősebb támaszod, az emlékezés”- replikázott az EMIA-díjjal kitüntetett **Molnos Lajosnak**

a „kevés a szó, amit még érdemes leírni” keserű gondolatára és zárta neki dedikált baráti, meleg hangú laudációját

Gálfalvi György

irodalomtörténész.

Gálfalvi a „60-as években együtt induló szellemi csapat” jeles tagjaként beszélt az idén december 1-én 70. életévét betöltő, „a hasznos cselekvés lehetőségeit fürkészve politizáló, de elsősorban költő, író” Molnos Lajos alkotói pályájáról. „Köszönöm a megelőlegezett 70. születésnapot, remélem megérem”- a fekete humorral fűszerezett köszönő szavakat a

Helyzetjelentés című versének felolvasásával töltötte meg Molnos.

Az erdélyi magyar irodalom gazdagításáért, a határokon túli népszerűsítéséért járó Hídverő-díjat az Alapítvány kuratóriuma ebben az évben **dr. Láng Gusztávnak**, a kiváló és neves írónak, irodalomkritikusnak, a szombathelyi Berzsenyi Dániel Tanítóképző Főiskola tanárának, a Dsida-életmű legavatottabb kutatójának és ismerőjének ítélte. A neves irodalmi személyiség „határjárásokkal teli” életét a barát és pályatárs, Kántor Lajos irodalom-és művészetkritikus méltatta. „Az alkotás magában rejti a bért”- stílszerűen Dsida Jenőt idézte köszönetképpen Láng Gusztáv, aki arról is szólt röviden, hogy miért fontos és felette szükséges az erdélyi és a határon túli irodalomban az, hogy „a kulturális energiák” szabadon áramoljanak, egymást erősítsék, táplálják.

„Kell-e a jó bornak cégér?” - ezzel a kérdéssel indította az EMIA Életmű-díjasának, **Szilágyi István** író, 1990-től a Helikon folyóirat szerkesztője irodalmi munkásságának rövid, de frappáns laudációját Fekete Vince költő. Mint előrebocsátotta, a kitüntetettnek és neki magának is kínos lenne, ha dicshimnuszokat zengedezne, de véleménye szerint „a jó regény 400-500 oldal és Szilágyi István írja”.

„Mindig vonzottak a haszonnal nem járó foglalatosságok. Minden olyan cselekvő igyekezett, amelynek a hozadéka nélkül (ha volna is neki ilyen) amúgy vidáman megvolnánk. Megfejtethetetlennek tűnő furcsaságokkal vesződni, olyan titkok nyitjára rábukkanni, melyekkel nincs mit kezdeni – ez valahogy kedvemre való”- a méltatásra köszönetképpen Szilágyi István a Mihaszna csodák című írását olvasta fel.

Az ünnepség végén Pomogáts Béla mondott köszönetet a házigazdáknak, személyesen az EMIA elnökének, **Lőrincz György** írónak és mindazoknak az udvarhelyeiknek, akik segítettek abban, hogy a tizenhatodik EMIA díjátadó ismételten szép bizonyítéka lehessen annak, hogy „még él az emberek egymás közti figyelme, még van értelme az értelmes alkotói munkának” és a „szorongatott világban” érdemes és kell éltetni a mindenkor nélkülözhetetlen reményt.

A Pomogáts megfogalmazásában „egy közös nyelvhasználatban írók” – és hozzátesszük, a mindenkor olvasóik számára egyaránt jeles eseményt a Palló Imre Művészeti Szakközépiskola zenetagozatos diákjainak muzsikája tette még ünnepibb hangulatúvá.